

[Landbrugsministeren.]

vejbestyrelserne årligt måtte afholde betydelige udgifter til konstatering af, om lodsejerne bemægtigede sig dele af vejarealerne. Det blev derfor i vejbestyrelseslovens § 12 fastsat, at der ikke kan vindes hævd over offentlige vejes arealer, når disse arealer er udskilt i matriklen. Denne bestemmelse er overført uændret til loven om offentlige veje (§ 88, stk. 2).

For de private lodsejere er det også af betydning, at de offentlige vejarealer, der fra gammel tid er medregnet under deres ejendomme, udskilles. Ved udskillelsen bliver skellet mod vejen fastslået, vejarealet bliver fradraget, og ejendommenes rette arealer bliver registreret i matriklen. Herved undgås betydelig usikkerhed og ulempe for ejere og panthavere ved vurdering, salg og belåning af ejendomme.

I den nye bekendtgørelse om udstykningsarbejder er der efter henstilling fra folketingets ombudsmand (FOB 1973, side 301-306) indført nye regler, der sikrer grundejernes medvirken, når vejgrænsen mod deres ejendom bliver fastslået. Samtidig er der sket en vis stramning af reglerne om afmærkning af vejskel, så der bliver lighed med kravene om afmærkning af andre skel.

Disse ændringer vil naturligvis medføre en vis fordyrelse af arbejdet med udskillelse af de offentlige veje, men de er anset nødvendige af hensyn til retssikkerheden, og fordi det ikke anses for rimeligt at stille lempeligere krav til det offentlige end til private grundejere.

I matrikeldirektoratet findes der ikke en opgørelse over, hvor mange kilometer offentlige veje der endnu ikke er udskilt. Det er derfor ikke muligt at vurdere, om der i løbet af de år, det vil vare, inden alle offentlige veje er udskilt, kan blive tale om en udgift på ca. 250 mill. kr.

Jeg må således fastholde de omtalte bestemmelser i den nye udstykningsbekendtgørelse.

Af *Halvgaard* (FP) til undervisningsministeren (16/3 77):

»Hvilke oplysninger kan ministeren give om baggrunden for de hyppige udskiftninger af regnskabschefer ved Århus universitet, og hvad har ministeren foretaget sig for at undgå gentagelser?«

(Spm. nr. 46).

Undervisningsminister *Ritt Bjerregaards* svar (24/3 77):

Indledningsvis skal bemærkes, at der ikke som anført i spørgsmålet har været tale om hyppige udskiftninger af regnskabschefer ved Århus universitet. Stillingen som regnskabschef blev oprettet pr. 1. april 1974 og den 1. december 1974 besat med den nuværende indehaver af stillingen, Kurt Bøje.

Derimod har der tidligere – som det vil fremgå af statsrevisorernes betænkning over statsregnskabet for 1973-74 – været visse problemer omkring regnskabsaflæggelsen og de administrative forhold ved Århus universitet.

I overensstemmelse med statsrevisorernes henstilling indledte undervisningsministeriet en tjenstlig undersøgelse af forholdene ved Århus universitet, der imidlertid mundede ud i, at forhørslederen ikke fandt grundlag for disciplinær påtale over for enkeltpersoner ved universitetet.

Som det vil være bekendt fra dagspressen, har der imidlertid fortsat været uro omkring de regnskabsmæssige forhold ved Århus universitet, og ministeriet har senest den 1. marts 1977 fra Århus universitet modtaget indstilling om, at regnskabschefens ansættelsesforhold bringes til ophør, og at han med øjeblikkelig virkning suspenderes eller fritages for tjeneste. Ministeriet har på den foreliggende baggrund fundet det rigtigst at fritage regnskabschefen for tjeneste og har samtidig fra denne indhentet en udtalelse, som man dernæst har udbedt sig universitetets bemærkninger til.

Af *Aksel Pedersen* (V) til miljøministeren (17/3 77):

»Hvordan vil ministeren sikre, at en naturlig udvikling i landsbyerne ikke hindres af zone-loven og anden planlægningslovgivning?«

(Spm. nr. 49).

Begrundelse.

Lov om by- og landzoner skal sikre en fornuftig planlægning af byggeriet, og den skal hindre, at det åbne land ødelægges af almindelige bebyggelser og sommerhusbyer.

Lovens administration har imidlertid i praksis medført en ikke ringe kritik i befolkningen, en kritik, som venstre kan tilslutte sig på flere punkter. Det er vor opfattelse, at en restriktiv administration af zonenloven har været med til at fratage landsbyerne naturlige udviklingsmulig-